

Arrest

nr. 285 363 van 27 februari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAMARCHE
Rue Grande 84
5500 DINANT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. LAMARCHE en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, van Albanese nationaliteit, komt volgens haar verklaringen België binnen op 26 december 2021 en verzoekt op 19 januari 2022 om internationale bescherming. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslist op 6 oktober 2022 tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek en aan verzoekster wordt internationale bescherming geweigerd. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 12 oktober 2022 aangetekend aan verzoekster wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken bent u geboren in Shkodër (Albanië) en heeft u de Albanese nationaliteit. U heeft een universitaire master in lichamelijke opvoeding en u werkte als leerkracht op een middelbare school. Op 19 mei 2016 huwde u wettelijk met A.U. Jullie zoon A. werd op 23 maart 2016 geboren. Tijdens uw huwelijk gebruikte uw echtgenoot gedurende vijf jaar geweld tegen u. Daarnaast zit de familie van uw echtgenoot verwickeld in een bloedwraak en hebben zij problemen met personen die behoren tot de maffia van Shkodër. Uw echtgenoot, zijn broer en schoonvader hebben dan ook steeds een vuurwapen bij. Uw zoon werd in het verleden reeds ontvoerd wanneer u hem naar school bracht. Sindsdien laat u uw zoon niet meer los en gaat hij niet meer naar school of naar buiten. U horen zeggen dat als er niet betaald zou worden, jullie A. niet meer zouden terugvinden. U vreest dat uw zoon op een dag ook vermoord zal worden. Op 26 december 2021 verliet u Albanië met uw zoon en reisde u met het vliegtuig naar België. Op 19 januari 2022 diende u een verzoek om internationale bescherming in. U vreest voor uw leven door wat u overkomen is. U wordt bedreigd door uw echtgenoot, die alcohol- en drugsverslaafd is, omdat u A. meenam. Hij zei u dat hij u zou vinden, dat A. van hem is en dat u iets ergs zal meemaken. Uw familie steunt u niet omdat u volgens hen de eer van de familie hebt geschonden. Enkel uw zus die in België woont, steunt u. De persoon met wie uw schoonfamilie in een bloedwraak verwickeld is, woont in België en heeft de Belgische nationaliteit. U heeft psychologische problemen waarvoor u medicatie neemt. U kan niet slapen en u heeft veel angst. In Albanië werd u anderhalf jaar behandeld door een psycholoog.

Ter ondersteuning van uw identiteit en uw verzoek om internationale bescherming legde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken volgende documenten neer: uw origineel paspoort; het originele paspoort van uw zoon A.; uw origineel rijbewijs; een originele huwelijksakte, d.d. 15 december 2021; een origineel familiecertificaat, d.d. 15 december 2021; twee originele exemplaren van de krant SOT, d.d. 13 februari 2020 en 14 februari 2020, waarin nieuwsberichten zijn terug te vinden over uw schoonbroer die verwond werd met een wapen; een print van een bericht op sociale media over uw schoonbroer die verwond werd met een wapen; drie originele documenten van de politie van Shkodër, betreffende een ontvoering van uw schoonvader, d.d. 10 december 2019, de ontvoering van uw zoon, d.d. 23 september 2020, en de problemen van uw schoonfamilie, d.d. 10 oktober 2021; een usb-stick met hierop een video van een bewakingscamera van uw woning waarop het geweld tussen u en uw echtgenoot te zien is en een nieuwsuitzending betreffende de beschieting van uw schoonbroer, d.d. 12 februari 2020. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken was u eveneens in het bezit van originele medische documenten neer uit Albanië van de psycholoog en uw rehabilitatie. Op 30 september 2022 diende uw advocaat per e-mail een medisch attest van 14 september 2022 en van 21 september 2022, in waarin de psychiater, waarbij u in behandeling bent, schrijft dat u actueel ongeschikt bent, omwille van medische redenen om een persoonlijk onderhoud te hebben op het Commissariaat-generaal en dit zeker tot en met 14 maart 2023, alsook een opvolgingsattest van uw psycholoog waarbij wordt bevestigd dat u in behandeling bent bij Clinique de l'Exil sinds 16 juni 2022, u medicatie neemt en sinds 14 september 2022 in behandeling bent bij een psychiater. In haar begeleidende brief stelt uw advocaat eveneens dat uit deze verklaringen blijkt dat uw huidige gezondheidstoestand u niet toelaat te vertellen wat u geleden heeft en u dus niet kan uitleggen waarom u internationale bescherming vraagt. Uw advocaat stelt eveneens dat een schriftelijke procedure niet mogelijk is en vraagt om de asielprocedure op te schorten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Gepeild naar uw gezondheidstoestand verklaarde u voor de DVZ dat u het psychologisch zwaar heeft. U kan niet slapen en bent angstig (Verklaring DVZ, vraag 28). U brengt evenwel geen overtuigende stukken aan waaruit een bijzondere procedurele nood kan afgeleid worden. In het attest van uw psychiater d.d. 14 september 2022 wordt gesteld dat u een ernstig posttraumatisch stresssyndroom heeft dat opnieuw geactiveerd wordt door uw actuele situatie. Uw psychiater stelt ook dat u cognitieve problemen heeft met geheugenstoornissen en emotionele instabiliteit. Zij acht u actueel dan ook ongeschikt om een persoonlijk onderhoud te hebben bij het Commissariaat-generaal. In het opvolgingsattest van uw psycholoog wordt er ook gewag gemaakt dat u medicatie neemt. Deze summiere attesten laten evenwel niet toe vast te stellen hoe deze klachten bij u werden onderzocht en vastgesteld, noch welke concrete klachten dit voor u meebrengt of welke invloed deze kunnen hebben op uw deelname aan onderhavige procedure. Bovendien liet u, wanneer er expliciet gepeild werd naar eventuele bijzondere procedurele noden, géén concrete elementen of omstandigheden optekenen die het vertellen van uw relaas of uw deelname aan

onderhavige procedure kunnen bemoeilijken (Vragenlijst Bijzondere Procedurele Noden DVZ). Uit de interactie die op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft plaatsgevonden kunnen overigens evenmin verdere aanwijzingen in deze zin afgeleid worden (Verklaring DVZ en Vragenlijst CGVS). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

U werd door het CGVS viermaal uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal, waarvoor u telkenmale een medisch attest overmaakte ter rechtvaardiging van uw afwezigheid. Er dient te worden verwezen naar artikel 18 § 2 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat als volgt luidt: "Indien de betrokkene, na opnieuw te zijn opgeroepen overeenkomstig het vierde lid, een nieuwe geldige reden aanhaalt die zijn afwezigheid op het vastgelegde gehoor rechtvaardigt, kan de Commissaris-generaal een beslissing nemen op grond van de elementen in zijn bezit." Aldus dient besloten te worden dat het Commissariaat-generaal een geldige beslissing kan nemen. Gelet op het geheel aan voorgaande kan uw advocaat dus niet gevolgd worden in haar verzoek tot schorsing van uw procedure.

Bij KB van 14 januari 2022 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier blijkt dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Er dient te worden vastgesteld dat wat betreft de door u aangehaalde problemen, met name het geweld dat uw echtgenoot tegen u gebruikte en de bedreigingen die hij uitte, de bloedwraak waarin uw schoonfamilie is betrokken, waarbij u vreest dat uw zoon op een dag vermoord zal worden, en de problemen die uw schoonfamilie kent met de maffia in Shkodër, waarbij uw zoon reeds eerder werd ontvoerd (Vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 3.5), nergens uit uw verklaringen blijkt dat u – die nooit problemen kende met de Albanese autoriteiten (Vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 7c) - voor deze problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit de door u neergelegde documenten van de politie van Shkodër blijkt bovendien dat er reeds voor een aantal problemen, waaronder de ontvoering van uw zoon, een beroep werd gedaan op de Albanese autoriteiten en dat zij hierin hebben opgetreden.

Aansluitend kan gewezen te worden op informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal betreffende de in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden. Uit deze in blijkt dat (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de **COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State van 29 juni 2017**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/blood-feuds-contemporary-albaniacharacterisation-prevalence-and-response-state> of <https://www.cgvs.be/nl>) in Albanië maatregelen werden/ worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Voor wat betreft huiselijk geweld erkent het Commissariaat-generaal dat dit in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie 15 juni 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de **COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_huiselijk_geweld.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een “nationaal doorverwijzingsmechanisme” aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese “Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence” en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau ‘child protection units’ actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderplichtlijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.

Voor wat betreft bloedwraak blijkt uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de **COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State van 29 juni 2017**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/blood-feuds-contemporaryalbania-characterisation-prevalence-and-response-state> of <https://www.cgvs.be/nl>) verder dat niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete.

In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. In de regio Shkodër in het bijzonder wordt de situatie van families in bloedwraak door de politie nauwgezet opgevolgd door in contact te treden

met hen, door regelmatig in de buurt te patrouilleren en hun woningen in de gaten te houden. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van "one-stop-shops" (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke "legal aid clinics" opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law (die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit.

Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming

bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Wat betreft uw verklaring dat uw familie u niet steunt omdat u volgens hen de eer van de familie hebt geschonden (Vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 3.5), dient er evenwel op gewezen te worden dat het loutere feit dat zij u niet meer steunen onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien blijkt uit niets dat u in geval van problemen met uw familie geen beroep zou kunnen doen op de in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden zoals hierboven omschreven, noch dat u in Albanië als alleenstaande geen zelfstandig leven zou kunnen opbouwen. Uit uw verklaringen blijkt dat u een master lichamelijke opvoeding heeft en u werkzaam was als leerkracht in het middelbaar onderwijs (Verklaring DVZ, vraag 11 en 12).

U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u psychologische problemen heeft, u niet goed kan slapen, angst heeft en u medicatie neemt (Verklaring DVZ, vraag 28). Ook uit uw attesten blijkt dat u in België in behandeling bent bij een psycholoog en een psychiater. Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken ook aangaf dat u in Albanië anderhalf jaar in behandeling was bij een psycholoog (Verklaring DVZ, vraag 28). Uit uw verklaringen blijkt dan ook nergens dat u bij een terugkeer naar Albanië niet opnieuw toegang zou hebben de tot de aldaar aanwezige gezondheidszorg.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De identiteit van u en uw zoon noch uw huwelijk worden hier betwist. De documenten van de politie van Shkodër werden reeds hierboven besproken. Wat betreft de (nieuws)berichten over het incident waarbij uw schoonbroer werd beschoten, dient vastgesteld te worden dat hieruit blijkt dat het uw schoonbroer, G.U., was die een schot loste en hiervoor werd aangehouden. Wat betreft de video die het geweld tussen en uw echtgenoot toont – wat niet betwist wordt –, dient, net als bij het incident van uw schoonbroer, er op gewezen te worden dat deze geen afbreuk doen aan de hierboven genoemde beschermingsmodaliteiten. De door u neergelegde medische attesten en de brief van uw advocaat werden reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

(...)”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève).

Verzoekster stelt dat de verwerende partij in haar oordeel, dat zij onvoldoende haar behoefte aan specifieke steunmaatregelen specificeert die in het kader van bijzondere procedurele behoeften worden toegekend, volledig voorbijgaat aan de verschillende documenten die in de loop van de administratieve

procedure zijn toegezonden. Immers heeft verzoeksters raadsman, onmiddellijk na het onderhoud op 17 maart 2022 bij de Dienst Vreemdelingenzaken, op 28 maart 2022 een brief geschreven waaruit blijkt dat dit onderhoud zeer slecht is verlopen wegens verzoeksters zeer kwetsbare toestand en dat zij niet in staat was om de gestelde vragen te beantwoorden. Verder, zo stelt verzoekster, werden er verschillende medische attesten overgemaakt waaruit blijkt dat verzoekster niet in staat was om haar persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) bij te wonen. Uit de laatste medische verklaring, opgesteld door een psychiater, blijkt dat verzoekster een ernstig posttraumatisch stresssyndroom heeft waarbij zij cognitieve stoornissen vertoont met geheugenstoornissen en emotionele instabiliteit. Hieruit volgt luidens het verzoekschrift dat verzoekster niet in staat is om vragen over haar verzoek om internationale bescherming op relevante wijze te beantwoorden. Dit staat duidelijk vermeld in de verklarende brief van 30 september 2022 bij deze medische verklaring. Gezien de ernst van haar gezondheidstoestand acht de psychiater verzoekster niet in staat om voor maart 2023 te worden gehoord. In dit verband legt verzoekster bij het verzoekschrift een psychologisch rapport van 13 oktober 2022 neer, opgesteld door de behandelende psychiater en psycholoog, dat verklaart dat verzoekster lijdt aan een ernstige posttraumatische stressstoornis en dat deze leidt tot een onvermogen om de feiten te vertellen zonder intense emotionele beleving. In dit schrijven wordt uitgelegd, nog steeds volgens verzoekster, dat deze stoornis haar belet herinneringen op te halen, coherent te zijn in haar relaas en zich te concentreren en dingen te begrijpen. Er bestaat ook een risico van psychologische decompensatie voor verzoekster indien zij haar levensverhaal moest vertellen in een onveilige context zoals bij het commissariaat-generaal. In het begeleidend schrijven wordt gesteld dat het feit alleen al dat verzoekster wordt geconfronteerd met een tolk die haar moedertaal spreekt angst- en paniekaanvallen veroorzaakt. Nog in dit schrijven wordt geconcludeerd dat wanneer verzoekster in staat is om haar gehoor te doorlopen, hetgeen thans niet het geval is gezien haar onvermogen om haar verhaal coherent te herinneren en uit te leggen, er speciale aanpassingen zullen moeten worden aangebracht. Volgens verzoekster is het, rekening houdend met de verschillende medische documenten en verklaringen, duidelijk dat de analyse van de verwerende partij, dat zij niet in een zodanige toestand verkeert dat zij recht heeft op bijzondere procedurele behoeften, geen rekening houdt met de werkelijke situatie en dus voorbijgaat aan haar rechten.

Verzoekster wijst er verder op dat artikel 18 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) verwijst naar de mogelijkheid, en niet naar de verplichting, voor de commissaris-generaal om een beslissing te nemen indien hij meent dat hij over voldoende elementen beschikt om op basis van de verklaringen van verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing te nemen inzake het verzoek om internationale bescherming. Volgens verzoekster beschikt de verwerende partij *in casu* echter niet over alle elementen om een dergelijke beslissing te nemen. Verzoekster herinnert eraan dat het commissariaat-generaal enkele dagen na het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken een brief heeft ontvangen waarin reeds melding werd gemaakt van alle moeilijkheden die verzoekster had om de vragen te begrijpen en adequaat te beantwoorden. Ook was dit onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort en was verzoekster niet in staat alle redenen aan te voeren waarom zij internationale bescherming zou moeten krijgen. In dit verband, zo stelt verzoekster, baseert de verwerende partij haar beslissing voornamelijk op het feit dat Albanië een veilig land van herkomst is en dat verzoekster zich tot de autoriteiten daarvan kan wenden voor bescherming en dat de reden voor dit besluit is dat zij een masterdiploma heeft en leraar was in het middelbaar onderwijs. Volgens verzoekster is het verband tussen haar opleiding en haar vermogen om toegang te krijgen tot bescherming moeilijk te zien en bovendien neemt de verwerende partij de bestreden beslissing zonder haar zelfs maar gehoord te hebben over de bescherming die zij van haar autoriteiten zou kunnen krijgen. Daar zij niet bij het commissariaat-generaal werd gehoord, verwijst de verwerende partij immers naar het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar het onderwerp van de bescherming door de Albanese autoriteiten niet eens aan de orde is geweest.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoekster de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om haar de status van vluchteling, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en, ten subsidiaire titel, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt ter staving van haar betoog volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- brief van verzoeksters advocaat aan het commissariaat-generaal *d.d.* 28 maart 2022 (stuk 2);

- brief van verzoeksters advocaat aan het commissariaat-generaal d.d. 30 september 2022 met bijlagen (stuk 3);
- psychologisch rapport “*La Clinique de l'Exil*” d.d. 13 oktober 2022 (stuk 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

2.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.3. Verzoekster betwist in hoofdorde dat zij geen overtuigende stukken aanbracht waaruit een bijzondere procedurele nood kan worden afgeleid.

2.3.3.1. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster in de vragenlijst “*bijzondere procedurele noden*” bij de Dienst Vreemdelingenzaken nergens aangaf dat er volgens haar bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van haar verhaal of de deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken en zij uitte hierin geen voorkeur om door een persoon van hetzelfde geslacht en/of een tolk van hetzelfde geslacht te worden gehoord. Uit de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekster een voorkeur uitte om verder in de procedure door een vrouwelijke medewerker en tolk te worden gehoord, dit omdat ze veel geweld heeft meegemaakt met haar man (administratief dossier, vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.6). Uit de verklaring, afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, blijkt verder dat verzoekster aangaf met een zware psychologische toestand te zitten, drie maal per dag ‘Zannex’ te nemen, niet te kunnen slapen, veel angst te hebben en dat zij in Albanië anderhalf jaar werd behandeld door een psycholoog (administratief dossier, verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, punt 28). Verzoekster vermeldde in dit verband evenwel niet dat, noch gaf zij aan op welke wijze dit van invloed kon of zou zijn op haar gezegden en haar vermogen om verklaringen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming af te leggen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster tot vier maal toe werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, dat zou plaatsvinden op 26 april 2022, 30 mei 2022, 2 augustus 2022 en 6 oktober 2022. Verzoekster liet telkens tijdig, voorafgaand aan de datum van het geplande onderhoud, aan het commissariaat-generaal weten dat zij niet aanwezig kon zijn wegens medische redenen, die telkenmale werden gestaafd aan de hand van een medisch stuk.

Met een schrijven van 30 september 2022, opgenomen in het verzoekschrift en gevoegd als stuk 3 bij het verzoekschrift, maakt verzoeksters advocaat, naar aanleiding van de vierde oproep tot persoonlijk onderhoud, een schrijven over aan het commissariaat-generaal waarin wordt gesteld dat verzoekster om medische redenen niet aanwezig kan zijn op het op 6 oktober 2022 geplande persoonlijk onderhoud. Bij dit schrijven zijn een verklaring en een medisch attest van een psychiater en een opvolgingsattest van een psycholoog gevoegd. In een medisch attest van 14 september 2022 wordt door een psychiater van de mentale gezondheidsdienst “*La Clinique de l'Exil*” meer bepaald gesteld dat verzoekster actueel ongeschikt is om door de diensten van het commissariaat-generaal te worden gehoord omwille van dwingende medische redenen en dit voor onbepaalde tijd. Volgens de psychiater vertoont verzoekster een ernstig posttraumatisch stresssyndroom dat door haar huidige situatie is gereactiveerd met elementen

van acute stress. Zij vertoont daarbij cognitieve stoornissen met geheugenstoornissen en emotionele instabiliteit. In een attest van 21 september 2022 attesteert dezelfde psychiater dat verzoekster bij haar in psychiatrische opvolging is sinds 14 september 2022 en dat zij ongeschikt is om zich van 14 september 2022 tot 14 maart 2023 (zonder verlenging) aan te bieden op haar persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal om ernstige reden van medische aard. In een attest van 20 september 2022 attesteert een klinisch psychologe en psychotherapeute bij dezelfde mentale gezondheidsdienst "*la Clinique de l'Exil*" tot slot dat verzoekster in psychologische opvolging is sinds 16 juni 2022, dat zij tevens een medicinale behandeling geniet en sinds 14 september 2022 psychiatrisch wordt opgevolgd. Uit deze zeer summiere attesten, gevoegd bij het schrijven van verzoeksters advocaat van 30 september 2022, kan niet worden opgemaakt hoe de erin opgetekende klachten bij verzoekster werden onderzocht en vastgesteld, noch welke concrete klachten dit voor haar meebrengt, laat staan welke invloed deze zouden kunnen hebben op haar deelname aan de procedure om internationale bescherming. Het weze herhaald dat verzoekster in de vragenlijst omtrent de bijzondere procedurele geen elementen aanhaalde die het vertellen van haar relaas of haar deelname aan de procedure zouden kunnen bemoeilijken. Verder blijkt uit de lezing van verzoeksters verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zoals opgetekend in de vragenlijst, niet dat zij niet bij machte was om, zelfs als weze het kort, een overzicht te geven van de feiten die hebben geleid tot de vlucht uit haar land van herkomst. Uit de lezing van haar gezegden aldaar kan niet worden opgemaakt dat verzoekster omwille van mentale problemen niet bij machte zou zijn geweest haar vluchtmotieven te verwoorden.

De Raad stipt dan ook aan dat de commissaris-generaal op goede gronden heeft vastgesteld dat verzoekster geen overtuigende stukken aanbracht waaruit een bijzondere procedurele nood kan worden afgeleid. Voorts blijkt uit de stukken in het administratief dossier dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. In het verzoekschrift wordt gesteld dat "*onmiddellijk*" na het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dat plaatsvond op 17 maart 2022, door verzoeksters advocaat op 28 maart 2022 een brief aan het commissariaat-generaal werd verstuurd waaruit blijkt dat dit interview zeer slecht is verlopen wegens verzoeksters zeer kwetsbare toestand en dat zij niet in staat was om de gestelde vragen te beantwoorden. Dit schrijven, dat gevoegd wordt als stuk 2 bij het verzoekschrift, is evenwel nergens terug te vinden in het administratief dossier en de verwerende partij is ter terechtzitting stellig van mening dat, zoals blijkt uit haar navraag, dergelijk schrijven nooit het commissariaat-generaal heeft bereikt. Wat er ook van zij, uit dit schrijven blijkt dat verzoekster van mening was dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken heel slecht verlopen is, dat zij omwille van de zeer kwetsbare toestand waarin zij zich bevindt niet in staat was om de gestelde vragen naar behoren te beantwoorden en dat zij moeite had met de tolk, die zeer snel sprak en dat zij zelf vaak moest herhalen wat ze zei. Uit de neerslag van verzoeksters verklaringen blijkt evenwel niet dat zij niet in staat bleek de gestelde vragen naar behoren te beantwoorden, minstens wordt dit in het kwestieuze schrijven niet geconcretiseerd. Verder wijst de Raad erop dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster aangaf de tolk die haar bijstond bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed te begrijpen, geen bezwaar te hebben tegen deze tolk en het te zullen melden indien zich bij de Dienst Vreemdelingenzaken problemen zouden voordoen inzake de vertaling of communicatie, hetgeen zij evenwel naliel te doen (administratief dossier, verklaringen betreffende procedure). Verzoekster ondertekende haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken voorts uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan haar werden voorgelezen in het Albanees. Hiermee gaf zij aan dat deze juist zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid. Uit de stukken van het dossier kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze bij de Dienst Vreemdelingenzaken uiteen te zetten. *Post factum* stellen dat er problemen waren met de tolk, komt dan ook allerm minst overtuigend over. Dit geldt des te meer nu verzoekster geheel nalaat concreet aan te duiden hoe door problemen met de tolk "*die zeer snel sprak*" haar verklaringen op een foutieve wijze zouden zijn neergeschreven. Uit de neerslag van de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken kan, in weerwil van wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden en wat moet blijken uit stuk 4 bij het verzoekschrift, ook niet blijken dat de confrontatie met een tolk die haar moedertaal spreekt, angst- en paniekaanvallen veroorzaakte, noch bleek dit ter terechtzitting. In het schrijven, dat zo weze herhaald overigens niet in het administratief dossier terug te vinden, waarvan thans ook geen stuk voorligt waaruit blijkt dat het aan het commissariaat-generaal daadwerkelijk werd overgemaakt en waarmee het commissariaat-generaal dan ook geen rekening kon houden, wenst verzoekster ook terug te komen op haar tweeledige vrees, namelijk een vrees omwille van haar echtgenoot, die haar mishandelde en omwille van de bloedwraak waarin haar schoonfamilie verwickeld is. Deze tweeledige vrees kan evenwel *an sich* uit haar gezegden bij de Dienst Vreemdelingenzaken worden gedetecteerd (administratief dossier, vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.5). De gebeurtenissen in verband met de vrees omwille van de bloedwraak worden in het schrijven van verzoeksters advocaat opgesomd en zijn in wezen de neerslag van de gebeurtenissen waarover

verzoekster reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken documenten neerlegde, die zich in het administratief dossier bevinden (map documenten, stukken 5-7) en die bij de beoordeling van het verzoek, zo blijkt uit de bestreden beslissing, zijn betrokken.

2.3.3.2. De commissaris-generaal verwijst in zijn beslissing naar artikel 18, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, dat luidt als volgt:

“§ 2. De asielzoeker maakt binnen de vijftien dagen na de vastgestelde datum van het gehoor schriftelijk een geldige reden voor zijn afwezigheid over aan de Commissaris-generaal.

In afwijking van het eerste lid legt de asielzoeker, die overeenkomstig artikel 7, paragraaf 5 of paragraaf 7 werd opgeroepen voor een gehoor, binnen de twee dagen na de vastgestelde datum van het gehoor schriftelijk een geldige reden voor zijn afwezigheid over aan de Commissaris-generaal.

In afwijking van het eerste en tweede lid legt de asielzoeker, die overeenkomstig artikel 7, paragraaf 6 werd opgeroepen voor een gehoor, binnen één dag na de vastgestelde datum van het gehoor schriftelijk een geldige reden voor zijn afwezigheid over aan de Commissaris-generaal.

Als hij de reden geldig acht roept de Commissaris-generaal de asielzoeker op een latere datum opnieuw op of verzoekt de Commissaris-generaal hem om bepaalde inlichtingen schriftelijk te verschaffen.

Indien de betrokkene, na opnieuw te zijn opgeroepen overeenkomstig het vierde lid, een nieuwe geldige reden aanhaalt die zijn afwezigheid op het vastgelegde gehoor rechtvaardigt, kan de Commissaris-generaal een beslissing nemen op grond van de elementen in zijn bezit.”

Verzoekster werd, zo weze herhaald, vier maal opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud en door de commissaris-generaal wordt niet betwist dat zij toen telkens een geldige reden had om niet aanwezig te zijn. Vervolgens werd door de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 18, § 2, vijfde lid, van voornoemd koninklijk besluit van 11 juli 2003, besloten om op grond van de elementen in zijn bezit over te gaan tot het nemen van een beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De Raad stelt vast dat de geijkte procedure uit artikel 18, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 *in casu* werd gevolgd. De Raad wijst erop dat verzoeksters advocaat in het schrijven van 30 september 2022 zelf toegaf dat het om medische redenen niet mogelijk was om in te gaan op de uitnodiging(en) en dat de gezondheidstoestand van verzoekster de mogelijkheid om haar inlichtingen schriftelijk te verschaffen verhindert. In die optiek is het dan ook niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om gebruik te maken van de mogelijkheid die hem op grond van voormelde bepaling ter beschikking staat om een beslissing te nemen op grond van de elementen in zijn bezit en om niet in te gaan op het verzoek tot schorsing van de procedure, temeer daar uit de op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing ter beschikking zijnde medische attesten blijkt dat verzoekster voor onbepaalde duur en wellicht minstens tot 14 maart 2023 (zonder verlenging) niet gehoord kon worden en dat haar advocaat aangaf dat het schriftelijk verschaffen van inlichtingen omwille van de gezondheidstoestand ook niet mogelijk was.

2.3.3.3. Waar verzoekster thans opnieuw een medisch attest bij het verzoekschrift (stuk 4) voegt, wijst de Raad erop dat in dit door de behandelende psycholoog en psychiater opgestelde psychologisch rapport d.d. 13 oktober 2022 (en dus opgesteld na het nemen van de bestreden beslissing) wel gewag wordt gemaakt van de symptomatologie van verzoekster en dat een medicatieoverzicht wordt gegeven. In dit rapport wordt besloten dat het onmogelijk is dat verzoekster, die aan een ernstige posttraumatische stressstoornis lijdt, mondeling of zelfs schriftelijk in haar huidige staat haar levensverhaal bij het commissariaat-generaal kan uitleggen zonder risico op psychische decompensatie. Het lijkt de psychiater en de psycholoog die verzoekster opvolgen aangewezen, niet in het minst voor het mentaal welzijn van verzoekster, om de procedure om internationale bescherming tijdelijk op te schorten. In het verslag wordt enkel op algemene wijze aangegeven dat verzoekster zou kampen met een post-traumatisch stresssyndroom. Daarnaast worden hierin eenvoudigweg een aantal symptomen opgesomd en wordt een medicatieoverzicht gegeven. Daarbij blijkt dit verslag louter te zijn gebaseerd op de verklaringen en gedragingen van verzoekster tijdens haar gesprekken met de psycholoog en psychiater in kwestie. Nergens blijkt dat deze verklaringen en gedragingen op dit vlak op hun waarachtigheid zouden zijn onderzocht en/of dat verzoekster werd onderworpen aan enig medisch of neuropsychologisch onderzoek. De Raad kan evenwel niet anders dan vaststellen dat verzoekster ernstige mentale problemen heeft en psychologisch kwetsbaar is zoals ter terechtzitting kon worden vastgesteld, en waarvoor zij in opvolging en behandeling is, en waardoor zij volgens de haar behandelende psychiater en psycholoog nog steeds in de onmogelijkheid verkeert om persoonlijk gehoord te worden en dat zij zelfs schriftelijk ook niet haar asielmotieven kan uiteenzetten, wegens een risico op psychische decompensatie. Er kan in de huidige stand van zaken dan ook niet worden ingezien hoe verzoekster, zelfs indien haar steunmaatregelen

zouden worden toegekend, in staat zou moeten zijn om gevolg te geven aan een vijfde oproep tot gehoor, wat verzoekster ter terechtzitting ook lijkt te erkennen.

2.3.3.4. De Raad stelt verder vast dat verzoekster, die in het verzoekschrift oppert dat de commissaris-generaal niet over alle relevante informatie beschikte om een beslissing te nemen, ook op geen enkele manier in haar verzoekschrift concretiseert over welke informatie zij dan nog beschikt. Zij voert wel aan dat het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort was en dat zij niet in staat was om alle redenen aan te voeren waarom zij internationale bescherming zou moeten krijgen, maar duidt op generlei wijze welke redenen zij, naast de vrees voor haar echtgenoot en de vrees omwille van de bloedwraak waarin haar schoonfamilie is verwikkeld en omwille van de problemen van haar schoonfamilie met de maffia in Shkodër, bijkomend nog wil aanvoeren. De Raad stipt aan dat verzoekster, los van haar mentale gezondheidstoestand, wel degelijk de kans heeft gehad bijkomende informatie op nuttige wijze uiteen te zetten in het verzoekschrift en aanvullende stukken neer te leggen, met behulp van haar advocaat, alwaar zij evenwel geen gebruik van heeft gemaakt. Aangezien het in het geheel niet duidelijk is wanneer verzoekster in staat zal zijn te worden gehoord, kan op de suggestie tot opschorting van de procedure, vervat in het psychologisch rapport, niet worden ingegaan. Kernvraag is dan ook of de verwerende partij over voldoende elementen beschikte om inzake het verzoek om internationale bescherming van verzoekster een beslissing te nemen.

2.3.4. De Raad stelt vast dat verzoekster een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 6 oktober 2022 waarbij haar verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en waarbij aan verzoekster zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”*.

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

Bij koninklijk besluit van 14 december 2020 werd Albanië - opnieuw - vastgesteld als veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116).

Om een verzoek om internationale bescherming, ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt

op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast rust in dit geval op de verzoeker.

2.3.5. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij bij terugkeer naar Albanië vreest voor haar leven. Zij vreest enerzijds haar echtgenoot omwille van het geweld dat hij tegen haar gebruikte en de bedreigingen die hij uitte en anderzijds heeft zij een vrees omwille van de bloedwraak waarin haar schoonfamilie is betrokken, waarbij zij vreest dat haar zoon op een dag vermoord zal worden en omwille van de problemen die haar schoonfamilie kent met de maffia in Shkodër, waarbij haar zoon reeds werd ontvoerd (administratief dossier, vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.4 en 3.5).

In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat nergens uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij – die aangaf nooit problemen te hebben gekend met de Albanese autoriteiten (administratief dossier, vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 7) – voor de voormelde problemen (of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van terugkeer naar Albanië) geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

Verzoekster legde tijdens de administratieve procedure een pak documenten neer, waaronder documenten van de politie van Shkodër (administratief dossier, map documenten, stuk 6). Het betreft drie verklaringen van het politiecommissariaat te Shkodër d.d. 10 december 2019, 23 september 2020 en 10 oktober 2021, die gewagen van respectievelijk de ontvoering van verzoeksters schoonvader, de ontvoering van haar zoon op vierjarige leeftijd en de beschieting van de winkel van verzoeksters schoonfamilie. Uit de vertaling van deze documenten blijkt evenwel dat er voor deze problemen telkens een beroep werd gedaan op de Albanese autoriteiten en dat deze hierin ook telkens hebben opgetreden. Zo werd het onderzoek naar de ontvoering van verzoeksters schoonvader, hoewel vrijgelaten, verdergezet en deed het onderzoeksteam, zo blijkt uit de politieverklaring, er alles aan om de omstandigheden van de ontvoering uit te klaren, de daders te identificeren en hen te arresteren. In verband met de ontvoering van verzoeksters zoon staat in de politieverklaring te lezen dat er wordt gewerkt om de daders te identificeren en arresteren, maar dat ze wegens het onderzoek geen verdere details geven en dat er wordt gewerkt om heel de dynamiek van deze ernstige zaak uit te klaren. Wat de beschieting van de winkel van verzoeksters schoonfamilie betreft, blijkt uit de politieverklaring dan weer dat op basis van de door het onderzoeksteam verzamelde informatie in verband met de bedreigingen en de aanslagen gericht op de familie de politiediensten pogen de omstandigheden uit te klaren, alsook de daders te identificeren en hen door het gerecht te berechten en dat het onderzoek aldus lopende is. Uit de door verzoekster voorgelegde documenten blijkt aldus geenszins dat de autoriteiten onwillig of niet bij machte zouden zijn om op te treden in het kader van de door haar geuite vrees omwille van haar schoonfamilie.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens omstandig ingegaan op de in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden, zowel algemeen als voor wat betreft slachtoffers van huiselijk geweld en bloedwraak.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet alsook uit artikel 48/4 van deze wet, die beide vereisen dat de betrokken asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

Bovendien kan conform artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet enkel uitgaan van of worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren *“indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*.

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet moet deze nationale bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. Nationale

bescherming doelt op het vermogen van het land van herkomst om daden van vervolging of ernstige schade te voorkomen of te bestraffen (HvJ 20 januari 2021, C-255/19, pt. 44).

Uit de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, blijkt dat Albanië een beschermingssysteem kent voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat alle Albanese burgers in het algemeen hiertoe toegang hebben.

De Raad benadrukt verder dat de bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

De Raad onderstreept dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, doch dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat uit beschikbare informatie blijkt dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Uit deze informatie blijkt tevens dat indien de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen kunnen worden ondernomen om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen en dat wangedrag van politieagenten niet zonder meer wordt gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Tevens blijkt dat de laatste jaren in deze context verschillende concrete maatregelen op het terrein werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Ten slotte blijkt nog dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen heeft ondernomen om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden.

Verzoekster brengt geen informatie bij die hier anders over doet denken, noch over de bevindingen van de commissaris-generaal, op basis van de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, in verband met de beschermingsmogelijkheden voor slachtoffers van huiselijk geweld en van bloedwraak en die luiden als volgt:

*“Voor wat betreft huiselijk geweld erkent het Commissariaat-generaal dat dit in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie 15 juni 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de **COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_huiselijk_geweld.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een “nationaal doorverwijzingsmechanisme” aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese “Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence” en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder*

in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau 'child protection units' actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderplichtlijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.

Voor wat betreft bloedwraak blijkt uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de **COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State van 29 juni 2017**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/blood-feuds-contemporaryalbania-characterisation-prevalence-and-response-state> of <https://www.cgvs.be/nl>) verder dat niettegenstaande rechtsvervolgning door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete.

In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. In de regio Shkodër in het bijzonder wordt de situatie van families in bloedwraak door de politie nauwgezet opgevolgd door in contact te treden met hen, door regelmatig in de buurt te patrouilleren en hun woningen in de gaten te houden. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers."

Er kan dan ook wel degelijk worden besloten dat in geval van eventuele (veiligheids-)problemen de Albanese autoriteiten aan hun onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande vindt overigens bevestiging in het feit op zich dat Albanië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 15 december 2019 tot uitvoering van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3, van de Vreemdelingenwet, immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke

omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming wordt geboden tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulementbeginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

Het is bijgevolg aan verzoekster om aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich tot de Albanese overheden wendt om bescherming te vragen. Zij moet aantonen dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, dan wel dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Albanese overheid voor bescherming. Verzoekster blijft hier evenwel in gebreke.

2.3.6. In tegenstelling tot wat verzoekster in het verzoekschrift voorhoudt, besluit de commissaris-generaal niet dat zij zich kan wenden tot de autoriteiten omdat zij een masterdiploma heeft en in Albanië leraar was in het middelbaar onderwijs. Uit een lezing van de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat, wat betreft verzoeksters verklaring dat haar familie haar niet steunt omdat zij volgens hen de eer van de familie heeft geschonden, vooreerst wordt gesteld dat het loutere feit dat haar familie haar niet meer steunt onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen gewagen van een vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien, zo stelt de commissaris-generaal, blijkt uit niets dat verzoekster in geval van problemen met haar familie geen beroep zou kunnen doen op de in Albanië beschikbare beschermingsmodaliteiten zoals in de bestreden beslissing omschreven, noch dat zij in Albanië als alleenstaande geen zelfstandig leven zou kunnen opbouwen. Net in verband met het vermogen om in haar land van herkomst zelfstandig een leven te kunnen opbouwen wordt gerefereerd naar haar master lichamelijke opvoeding en haar eerdere tewerkstelling als leerkracht in het middelbaar onderwijs, zoals blijkt uit haar verklaringen afgelegd ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, punt 11-12). Het kan overigens niet worden ontkend dat verzoekster, hoogopgeleid en met werkervaring, de toegang zou moeten kunnen vinden tot de in Albanië aanwezige beschermingsmogelijkheden. Waar niet kan worden ontkend dat verzoekster te maken heeft met ernstige mentale problemen, waarvoor zij thans wordt behandeld en opgevolgd, stipt de Raad aan dat verzoekster aangaf in Albanië reeds anderhalf jaar in behandeling te zijn geweest bij een psycholoog (administratief dossier, verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, punt 28), en dat nergens uit blijkt dat zij bij een eventuele terugkeer naar Albanië niet opnieuw toegang zou hebben tot de aldaar aanwezige gezondheidszorg. Verzoekster verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken verder dat zij geen problemen heeft gekend met de autoriteiten en haalde nergens aan, ook niet in het verzoekschrift, dat of om welke reden zij zich niet zou kunnen wenden tot de nationale autoriteiten voor hulp, dan wel bescherming. Dat dit onderwerp niet ter sprake zou zijn gekomen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, maakt nog niet dat verzoekster middels onderhavig beroep niet zou kunnen uiteenzetten waarom in haar specifiek geval niet van haar kan worden verwacht dat zij zich, voor de door haar geopperde problemen, of bij een eventuele herhaling in geval van terugkeer, niet zou kunnen wenden tot de Albanese autoriteiten ten einde bescherming te benaarstigen. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt niet dat verzoekster dergelijke elementen aanbrengt.

2.3.7. De Raad stipt tot slot aan dat met de door verzoekster in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten in de bestreden beslissing terdege rekening werd gehouden, maar dat deze niet vermogen de appreciatie van haar verzoek in positieve zin te doen ombuigen. De neergelegde medische documenten, de begeleidende brief van de advocaat en de drie politieverklaringen zijn *supra* reeds besproken. In verband met het neergelegde paspoort van verzoekster en haar zoon, haar

huwelijksakte, het familiecertificaat en haar rijbewijs (administratief dossier, map documenten, stukken 1-4) merkt de Raad op dat deze enkel iets vermogen te vertellen over haar identiteit, die van haar zoon en over haar huwelijk, elementen die op zich niet worden betwist. Wat betreft de (nieuws)berichten over het incident waarbij verzoeksters schoonbroer werd beschoten, merkt de commissaris-generaal terecht op dat uit de vertaling hiervan blijkt dat het haar schoonbroer, G.U., was die een schot loste en hiervoor werd aangehouden (*ibid.*, stukken 5 en 7). Wat betreft de video die het geweld tussen haar en haar echtgenoot toont - wat niet betwist wordt (*ibid.*, stuk 8) -, treedt de Raad het oordeel van de commissaris-generaal bij, net als bij het incident van haar schoonbroer, dat deze geen afbreuk vermogen te doen aan de hierboven genoemde beschermingsmodaliteiten.

2.3.8. Gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake verzoeksters asielmotieven, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan verzoeksters relaas niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere, concrete elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus, als voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt evenzeer dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.11. In acht genomen hetgeen voorafgaat, heeft verzoekster geen substantiële redenen opgegeven in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoeksters verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

2.3.12. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS